

SECOLUL XX 20 DE MISTERE ESENȚIALE

Colecția: SECOLUL XX – 20 DE MISTERE ESENȚIALE

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VAN ERIKSSON, JAKOB

Adevăruri teribile despre cele două Războaie Mondiale și cei care au stat în spatele lor : docu-drame și mituri istorice însotite de consemnări din presă - București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-230-9

I. I. Ștefănescu, Florin (trad.)

II. Boian, Lucia (doc.)

94

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-230-9

I. I. Ștefănescu

Jacob Van Eriksson

Adevăruri teribile despre cele două Războaie Mondiale și cei care au stat în spatele lor

Versiune în limba română:

Prof. FLORIN ȘTEFĂNESCU

Documentare suplimentară, bibliografie selectivă

și analiza comparativă a surselor:

LUCIA BOIAN



INTEGRAL

Sunday

**Gavrilo Princip, „Mâna Neagră”
și câteva necunoscute... care ne conduc
la Osama Bin-Laden și Al-Qaeda! / 7**

Cine l-a finanțat pe Lenin sau puterea sovietică hrănita de Germania și de bancherii de pe Wall Street / 39

De ce avea Hitler portretul lui Henry Ford în biroul său: afacerile marilor companii americane cu naziștii și „colaborarea” susținută a studiourilor de la Hollywood până în 1940 / 61

De la Adolf Hitler la... Brad Pitt: societățile secrete care s-au ocupat de educația mistic-ocultă a ofițerilor SS și expediția în Tibet în căutarea rasei ariene pure / 81

**Operațiunea „Agrafa de birou”:
epopeea savanților naziști mutați
în America cu arme și bagaje / 119**

**Iubire și ură – relația incredibilă
dintre Stalin și Hitler / 133**

Bibliografie selectivă / 143

Gavrilo Princip, „Mâna Neagră” și câteva necunoscute... care ne conduc la Osama Bin-Laden și Al-Qaeda!

Oficial, un asasinat politic comis la începutul verii lui 1914 la Sarajevo de către un foarte Tânăr – nici 20 de ani împliniți! – conspirator radical, etnic sârb din Bosnia-Herțegovina, victime căzând Arhiducele Franz Ferdinand (moștenitorul tronului Imperiului Austro-Ungar) și soția sa, a constituit un motiv extrem de puternic și pertinent pentru declanșarea primei mari conflagrații mondiale a secolului XX, cu consecințe ulterioare incredibile, harta Europei (și nu numai!) fiind practic redesenată, complet modificată, la sfârșitul săngerosului conflict, la care au

participat peste 70 de milioane de soldați, numărul morților înregistrati, pe fronturile de luptă sau ca o consecință a luptelor (epidemii, foamete etc.), ajungând până la 40 de milioane!

De ce, totuși, nu au fost pur și simplu pedepsiți asasinul și complicii săi, ci s-a preferat soluția radicală a unui război generalizat în care au fost implicate toate alianțele politico-militare existente sau formate ad-hoc (fiind angrenate inclusiv națiuni puternice dar foarte îndepărtate de Balcani și Europa, precum Statele Unite ale Americii și Japonia)? Întrebarea pare una retorică și duce imediat la concluzia că, de fapt, s-a căutat – și, poate, chiar s-a generat! – un pretext și încă unul de o violență emoțională rar întâlnită. În realitate, marile puteri ale lumii își doreau cu aviditate reîmpărțirea sferelor de influență, coloniilor și resurselor imperiilor „tradiționale” și, pentru atingerea acestui scop strategic, nu s-ar fi dat în lături de la nimic, inclusiv de la o incredibilă conspirație criminală, dar care, foarte repede, a început să le scape de sub control și a dus la apariția unor noi forțe ideologice – precum comunismul de tip sovietic – care inițial nu fuseseră deloc luate în calcul. (Similar, peste un secol, talibanii, Al-Qaeda și alte mișcări islamiciste radicale, la început sprijinite logistic și mai mult decât atât de către SUA și alte puteri occidentale pentru a contracara politica expansionistă a fostei Uniuni Sovietice, au ajuns să se întoarcă – și mai radical! – împotriva primilor lor finanțatori și sponsorii ideologico-militari, amenințând chiar fundamentele civilizației moderne

de tip creștin, 11 Septembrie 2001 fiind doar unul dintre momentele cumpleite de gringolade create și din care nu am reușit să ieşim nici astăzi.)

Dar, oficial, pe 28 iunie 1914, lucrurile stăteau altfel. Consemnate sec, faptele dezvăluie o cinică și foarte străvezie succesiune de tip cauză-efect reverberată în cascadă. Să ne reamintim evenimentele acelei veri tragice, aşa cum pot fi ele regăsite în orice sinteză istorică. Gavrilo Princip (născut, pe 25 iulie 1894, în satul bosniac Obljaj, pe atunci aflat în Austro-Ungaria, și decedat în circumstanțe neclare, pe 28 aprilie 1918, în penitenciarul Theresienstadt, din nordul Boemiei, când Cehia încă mai era între granițele aceluiasi imperiu bicefal, „chezaro-crăiesc”) a fost un sârb, membru al mișcării secrete Mâna Neagră și responsabilul oficial – cel care a apăsat, în fapt, pe trăgaciul pistolului – pentru asasinarea Arhiducelui Franz (Francisc) Ferdinand, eveniment care, cel puțin la nivel politico-diplomatic, a declanșat Primul Război Mondial. Născut în Bosnia sârbească într-o familie de țărani, Princip a fost cooptat încă din adolescență într-o societate secretă sârbească numită Mâna Neagră, cunoscută și ca „Ujedinjenje ili Smrt” („Uniune sau Moarte”). Societatea urmărea distrugerea influenței Imperiului Austro-Ungar în Balcani, astfel încât să se poată realiza expansiunea statului sârb ca putere regională balcanică. Pentru atingerea acestui scop s-a apelat la toate mijloacele, fiind vehiculate mai multe variante; fie asasinarea unui membru al Familiei Imperiale Habsburgice, fie a unui înalt oficial din guvern. Din surse

sigure se aflase că Arhiducele Francisc Ferdinand urma să efectueze o vizită oficială în Sarajevo în luna iunie 1914, informație care – spun adeptii unor teorii conspiraționiste – fusese lăsată să se scurgă sau chiar fusese dirijată către teroriștii sârbi. Princip, în colaborare cu Nedeljko Čabrinović și alți patru complici, au așteptat sosirea Arhiducelui în data de 28 iunie 1914. Unul dintre membrii comandou lui, Cabrinovic, a aruncat o bombă înspre mașina Arhiducelui, aceasta explodând în apropiere. La puțin timp, Arhiducele Francisc Ferdinand și soția sa, Ducesa Sophie, au fost omorâți de către Princip, care a folosit un pistol FN Browning M1910, în timp ce ei se aflau în drum spre spital pentru a vizita ofițerul rănit de bombă. În timpul anchetei, Princip a susținut că, de fapt, el nu țintise către Ducesă ci către generalul Oskar Potiorek, guvernatorul militar al Bosniei, membrii familiei imperiale devenind un soi de victime colaterale.

Dincolo de posibila ratare a țintei și asasinarea „prin imprudență”(?) a cui nu trebuia, conducerea Imperiului Austro-Ungar nu a mai stat să analizeze în detaliu situația și să verifice toate informațiile obținute de aparatul său de spionaj, ci a declarat Serbia vinovată pentru crimă de stat și a recurs la măsura cea mai vehementă de represalii, declarându-i război în data de 28 iulie. Graba cu care s-a luat această decizie cu urmări absolut incalculabile inclusiv pentru cei care au luat hotărârea (...și la sfârșitul războiului au ajuns în situația de a fi efectiv scoși de pe scena istoriei, Imperiul Austro-Ungar fiind sfârâmat în bucătele!)

poate induce ideea că pretextul respectiv era așteptat cu înfrigurare, nu?

Mai apoi, în data de 28 octombrie 1914, Tribunalul din Sarajevo l-a condamnat pe Princip la 20 de ani de închisoare, pedeapsa maximă pentru o persoană care nu împlinise încă vîrstă de 20 de ani. Parchetul ceruse, însă, pedeapsa capitală, bazându-se pe faptul că în certificatul de naștere figura ca dată a nașterii 13 iunie (pe stil vechi), ceea ce ar fi însemnat că la data atentului ar fi avut vîrstă de 20 de ani și 15 zile. Tribunalul s-a bazat, însă, pe datele din registrul de botez, conform căruia Princip s-a născut în 25 iulie (pe stil nou!), și a respins argumentația procurorilor. În contexte tot mai neclare, Princip a întreprins apoi în Închisoarea Theresienstadt (localitatea, situată după 1918 în Republica Cehă, se numește acum Terezin) mai multe tentative de suicid, una dintre ele conducând la amputarea unei mâini. A murit – sau a fost ajutat să moară?! – în primăvara lui 1918 la spitalul Închisorii, bolnav de... tuberculoză.

Crima săvârșită de teroristul Gavrilo Princip a declanșat aşadar, oficial, lanțul de consecințe care a dus la izbucnirea Primului Război Mondial. Nu mai conta spectrul unei confruntări militare, care, ținând cont de sistemul de alianțe existent dar și de apariția armelor moderne de mare putere, se anunța una nimicitoare. În ochii opiniei publice, setea de răzbunare era perfect justificată. Doar fusese ucis mișelește însuși moștenitorul tronului imperial! Acestea nu era, la origine, moștenitorul direct al acestei

poziții, ci ajunsese în această situație tot în urma unui concurs tragic de împrejurări. Franz Ferdinand Karl Ludwig Josef von Habsburg-Lothringen s-a născut, pe 18 decembrie 1863, la Graz, în provincia Stiria din Austria, fiind fiul cel mare al Arhiducelui Karl Ludwig (fratele cel Tânăr al Împăratului Franz Josef) și al Printesei Maria Annunciata (a doua soție a lui Karl Ludwig). Când avea 12 ani, a murit unchiul său, Ducele Francisc al V-lea de Modena, care l-a numit moștenitor, cu condiția ca Franz Ferdinand să își adauge și particula nobiliară „Este” la nume. Respectând tradiția militară a familiei, în 1877, Franz Ferdinand a intrat în armata austro-ungară cu gradul de locotenent. Viața lui a decurs, apoi, fără turbulențe sau ambiții înalte. A fost, de pildă, un pasionat vânător. Dar și un călător fascinat de istorie. În 1883, a vizitat pentru prima dată Italia, iar în 1885 a vizitat Egiptul, Palestina, Siria, și Turcia. Culmea, abia în 1889 a vizitat Germania, astă datorită conflictului permanent dintre cancelariile imperiale de la Viena și Berlin. În 1889, însă, viața lui Franz Ferdinand s-a schimbat în mod dramatic după sinuciderea vărului său, Prințul Rudolf al Austriei, succesorul natural la tronul imperial. Următorul în linie dinastică era tatăl său, care a renunțat, Franz devenind astfel el primul succesor la tronul imperiului. (Situată este oarecum similară cu cea a Principelui Moștenitor Ferdinand al Tânărului Regat al României, care ajunsese, în aceeași perioadă, în aceeași poziție după moartea unicului copil al Regelui

Carol I și după dubla renunțara la succesiune a tatălui și a fratelui său mai mare.)

Franz Ferdinand nu ar fi ajuns niciodată o țintă politică dacă nu ar fi avut loc sinuciderea vărului său Rudolf, moștenitorul de drept al tronului habsburgic. Povestea lui Rudolf este, în sine, una de foileton amoros.

Rudolf (21 august 1858 – 30 ianuarie 1889), Arhiduce de Austria și Prinț Moștenitor al Austriei, Ungariei și Boemiei, a fost unicul fiu și moștenitorul Împăratului Franz Joseph I al Austriei și al soției acestuia, Elisabeta de Bavaria (cunoscută sub numele de Sisi). Arhiducele Rudolf Franz Karl Joseph s-a născut la 21 august 1858 la Schloss Laxenburg, un castel situat în apropiere de Viena, ca fiu al Împăratului Franz Joseph I și al Împărătesei Elisabeta. Prenumele Rudolf l-a primit în onoarea strămoșului său, Rudolf I al Germaniei, primul împărat germanic al dinastiei de Habsburg. Prințul Moștenitor Rudolf a fost crescut împreună cu sora lui mai mare, Gisela, de bunica paternă, Arhiducesa Sofia. Primul copil al părinților săi, o flică pe nume Sofia, a murit la vîrstă de doi ani înainte de nașterea lui Rudolf, în timp ce sora lui mai mică, Marie-Valerie, s-a născut la zece ani după Rudolf. Gisela și Rudolf au crescut împreună și au fost foarte apropiati. La vîrstă de șase ani, el a fost separat de sora lui și a început educația pentru a deveni viitorul împărat. Acest lucru nu a schimbat relația cu sora lui Gisela, de care a rămas foarte apropiat până la căsătoria acesteia cu Prințul Leopold al Bavariei. La șase ani, a fost încredințat unui preceptor, generalul Charles-Léopold

de Gondrecourt (1814-1888), erou de război și mare maestru la curte, cunoscut pentru severitatea sa. Prin metodele sale dure, chiar crude, a traumatizat copilul. După intervenția Împăratesei, sadicul Gondrecourt a fost înlocuit cu colonelul Joseph Latour von Thurmburg (1820-1904), mult mai pedagog și liberal, care s-a făcut imediat iubit de elevul său. Rudolf a suferit, însă, de lipsa mamei sale care conducea Europa, de înfrângerea Austriei în fața Prusiei (1866), de crearea dublei monarhii (1867), de iubirea exclusivă a mamei sale pentru ultima născută (Marie-Valérie, 1868), de bârfele răspândite care susțineau că este copilul contelui maghiar Andrássy. În 1872, bunica sa, Arhiducesa Sofia, care s-a ocupat și ea de educația lui, a murit. Anul următor, sora lui, Gisela, s-a căsătorit la vîrsta de 16 ani cu Prințul Leopold, o căsătorie de conveniență însă, practic, inutilă din punct de vedere politic. Influențat de noul său tutore, Ferdinand von Hochstetter (care mai târziu a devenit primul superintendent al Muzeului Imperial de Istorie Naturală), Rudolf a devenit foarte interesat de științele naturale, începând cu alcătuirea unei impresionante colecții de minerale de la o vîrstă fragedă. (După moartea lui, secțiuni mari din colecția de minerale au intrat în posesia Universității de Agricultură din Viena.)

Înstrăinarea adolescentului continua, din nefericire. Rudolf și tatăl lui nu vorbeau niciodată despre nimic, în afară de subiecte secundare cum ar fi vânătoarea. Împăratul, o natură secretoasă, se proteja prin ascunderea în spatele protocolului și i-a amintit din timp fiului său că

protocolul nu permitea nici unei persoane – chiar și Prințului Moștenitor – să i se adreseze; prin urmare, Tânărul prinț nu putea discuta cu tatăl său nimic din ceea ce avea pe inimă. Spre deosebire de tatăl său, care avea idei conservatoare, Rudolf avea idei politice liberale. Apropiat de cercurile progresiste, singura modalitate pe care a găsit-o pentru a critica linia urmată de tatăl său a fost să scrie numeroase articole în diverse zile vieneze, publicate sub mai multe pseudonime și unde apăra idealul său. Din punct de vedere social, el a luptat și cu privilegiile aristocrației, denunțând viața mizerabilă a muncitorilor. Pe plan diplomatic, el a respins tratatul cu Germania în favoarea unei alianțe cu Rusia și Franța. Mai mult decât atât, Rudolf a preluat dragostea profundă a mamei lui pentru Ungaria (de unde se spune că provine, în fapt, tatăl său biologic, abilul Andrássy, prim-ministru al Ungariei și, apoi, ministru de externe al Austro-Ungariei). A fost frustat de faptul că la vîrsta de 30 de ani nu era decât Prinț Moștenitor în timp ce tatăl său devenise Împărat la 18 ani, iar noul Împărat al Germaniei, Wilhelm al II-lea, pe care îl disprețuia profund are 29. Temându-se că va muri înainte de a avea timp să termine lucrarea sa de liberalizare a imperiului (ca tatăl lui Wilhelm al II-lea, Frederic al III-lea, care a murit în 1888 după numai trei luni de domnie), Rudolf este foarte afectat de soarta tragică a Regelui Bavariei, Ludovic al II-lea.

În 1879, Rudolf a început să caute o soție de rangul său, catolică, sperând că o astfel de uniune nu va cauza

sensibilități diferitelor popoare ale monarhiei. După ce a fost refuzat de Infantele Spaniei și Portugaliei, ca și de Prințesa de Saxa, Rudolf s-a căsătorit la Viena la 10 mai 1881 cu Prințesa Stéphanie, fiica Regelui Belgiei Leopold al II-lea. Pentru cuplul imperial, căsătoria este o mare dezamăgire: Împăratul nu are în vedere decât că tatăl miresei este arivistul Rege Leopold al II-lea. Împărăteasa o găsește pe Stéphanie prea Tânără și urâtă (o va porecli mai târziu „cămila hidoasă” sau „țăranca flamandă”). Cei doi soți sunt într-adevăr nepotriviți – Rudolf este un Tânăr seducător în timp ce mireasa lui, nu prea feminină, are încă un trup de copil. Unicul lor copil, Arhiducesa Elisabeta Marie de Austria, s-a născut la 2 septembrie 1883 la castelul Laxenbourg. Nașterea micii prințese, alintată „Erzsi”, este o decepție pentru familia imperială, care aștepta un fiu și, implicit, un viitor prinț moștenitor care să ducă mai departe linia dinastică a Habsburgilor. Se presupune, însă, că Rudolf a avut și un fiu, el fiind tatăl biologic al lui Robert Pachmann, un... bucătar autointitulat „Arhiducele Karl Robert Salvator, fiul Arhiducesei Maria-Antoinette de Austria și Toscana. Aceasta era chiar verișoara lui Rudolf și cu ea se speculează că Prințul Moștenitor s-ar fi căsătorit clandestin în 1880, căsătoria secretă durând abia un an din cauza morții de tuberculoză a fragilei femei.

Căsătoria cu imatura prințesă belgiană (când fusese cerută de nevastă încă nu avusese prima menstruație!), a fost fericită inițial, dar s-a soldat rapid cu un eșec. Curată nepotrivire de caracter! Rudolf era foarte inteligent, puțin

convențional, impulsiv și foarte liberal, în timp ce Stéphanie era serioasă, protocolară și ternă. Dezacordul dintre ei se mărește continuu și în cele din urmă Rudolf se întoarce la vechea lui viață de celibatar. Are multiple cuceriri și își ia ca amantă pe Mizzi Caspar în 1886. În urma numeroaselor relații extraconjungale, Prințul Moștenitor se alege cu o formă de blenoragie foarte gravă. Și-a contaminat și soția, care, astfel, nu mai poate avea alți copii. Rudolf „se vinde că” cu morfină, cocaină și alcool, pentru a trece peste ceea ce descria intimilor ca fiind „impotență” lui. Încearcă din răsputeri să ascundă de tatăl său, Împăratul, stările, tot mai repetate, de depresie și anxietate. În timpul verii anului 1888, într-o alarmantă stare fizică și psihică, el propune metresei sale Mizzi Caspar să se sinucidă împreună cu el. După ce este refuzat, Rudolf o întâlnește la începutul toamnei anului 1888 (prin intermediul verișoarei sale, Contesa Marie-Louise Larisch) pe Marie, Tânără fiică a baronului Albin Vetsera și a Helenei Baltazzi. Între cei doi se dezvoltă o relație intimă; s-a spus că Marie era însărcinată – cu „impotentul” Rudolf? – în patru sau cinci luni în momentul morții ei.

La 26 ianuarie 1889, Prințul Rudolf are o dispută violentă cu tatăl său însă nu se știe dacă Împăratul era supărat pentru că Rudolf a cerut Papei anularea căsătoriei sale cu principesa belgiană sau fiindcă Împăratul i-ar fi cerut ultimativ fiului său – amenințându-l chiar cu dezmoștere! – să rupă relația cu Marie Vetsera. La 27 ianuarie, Rudolf se întâlnește cu verișoara lui, Marie-Louise, căreia